

майбутньому. Компетенція центральних органів виконавчої влади визначається окремо для кожної ланки системи органів виконавчої влади. Дані органи є повноцінними адміністративними одиницями. Діють у межах своєї компетенції та утворюються спеціально уповноваженим органом на це.

Список використаних джерел:

1. Закон України від 17.03.2011 р. «Про центральні органи виконавчої влади».
2. Конституція України від 28.06.1996 р. (редакція станом на 12.04.2012 р.).
3. Авер'янов В.Б., Крупчан О.Д. Центральні органи виконавчої влади: конституційні засади і шляхи реформування. - Харків, 2003. - 342 с.
5. Коваленко А. Центральні органи виконавчої влади: проблеми класифікації // Людина і політика. - 2002. - № 6. - 67 с.
4. Крупчан О.Д. Організація центральних органів виконавчої влади: Монографія. - К.: Вид-во УАДУ, 2001. - 132 с.

Кошіль І. Д.,

студентка 4 курсу Тернопільського відділення
ННІЗДН НАВС

ПРОБЛЕМИ ЗДІЙСНЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ

Створення в Україні соціально орієнтованої ринкової економіки потребує реформування такої сфери суспільного життя, як публічне управління, адже саме від державного апарату багато в чому залежить успіх реформ. Головна мета адміністративно-правової реформи полягає у створенні ефективної системи публічного управління, яка відповідала б стандартам демократичної правової держави з соціально орієнтованою ринковою економікою. Тому, важливе значення має створення ефективної системи публічного управління на засадах адміністративно-правового реформування. До аналізу проблем напрямів адміністративної реформи в Україні звертались видатні вітчизняні адміністративісти, серед них слід відмітити праці В. Авер'янова, А. Лелеченко, М. Ославського, А. Палешко, І. Пахомов, О. Яворського та ін. Проте новітній етап розвитку адміністративної реформи в Україні вимагає переосмислення наукових положень щодо сучасних напрямів її здійснення. Тому мета статті полягає в дослідженні проблематики здійснення адміністративно-правової реформи в Україні.

Структура органів публічного управління, що була побудована за галузевим принципом та існувала до цього часу, довела свою неефективність та неспроможність працювати у нових умовах. Низьку ефективність управління як на державному, так і на місцевому рівнях спричинили ряд чинників: надмірна концентрація функцій управління на вищих щаблях виконавчої влади; дублювання споріднених функцій окремими органами виконавчої влади; незбалансована політика виконавчої влади; закритість органів влади для контролю з боку суспільства; недостатньо чіткий розподіл політичних та адміністративних функцій органів виконавчої влади і відсутність певного механізму відповідальності за прийняті політичні рішення; дисбаланс у взаємовідносинах між громадянами та органами виконавчої влади,

який дістався суспільству у спадок від епохи тоталітаризму; недосконалість організації надання державних послуг, що проявляється в залученні до надання одних і тих самих послуг одночасно кількох державних інституцій; надмірний бюрократичний контроль за економічною і суспільною діяльністю фізичних та юридичних осіб; незадовільний якісний склад персоналу в місцевих державних органах, який негативно позначається на його навичках та кваліфікації, а також на моралі, почутті обов'язку та відповідальності [5, с. 24].

Минуло вже досить часу з моменту початку реалізації адміністративної реформи, але її результати бажать кращого. Потрібно чесно зізнатися: ми не змогли поки що побудувати ні правової, ні соціальної, ні демократичної держави [3, с. 41]. Які ж практичні результати уже кількарічної діяльності з реалізації адміністративної реформи маємо? Неупереджений і всебічний аналіз стану справ у цій сфері дає підстави для висновку, що нині необхідність та найбільш важливі напрями перебудови системи публічного управління на засадах адміністративної реформи, основними напрямками якої повинні стати:

1. Більш чітке визначення прав системи органів виконавчої влади, їх компетенції, повноважень певних суб'єктів, які можуть удосконалювати виконавчу владу, їх організаційну структуру, правовий характер зв'язків, які об'єднують особовий склад, межі діяльності і порядок відповідальності.

2. Важливим важелем розв'язання проблем адміністративної реформи є створення необхідної системи державно-правових актів виконавчої влади за їх юридичною силою [1, с. 23].

3. Часто повторюється, що законодавство України треба наближати до європейських стандартів [2, с. 68]. У ситуації, що існує, вдосконалювати законодавство України необхідно поступово, відповідно до рівня цивілізаційного розвитку суспільства, шляхом надання юридичним нормам більш етичного характеру.

4. Органи виконавчої влади, здійснюючи організаційно-владну діяльність, беруть участь у формуванні ринкової інфраструктури, створенні активного конкурентного середовища. Однак не тільки методами влади і підкорення, але й грамотно, надаючи необхідні адміністративні оплатні послуги [4, с. 45]. На наш погляд, оплатної державно-владної діяльності не може бути. Функції «адміністративних послуг» громадянам і юридичним особам доцільно передати у сферу підприємницької діяльності, що значно скоротить кількість технічного апарату органів виконавчої влади та посилить елементи демократизації громадянського суспільства.

Перелік окреслених вище проблем та механізмів їх вирішення не є вичерпним. Важливим кроком для їх розв'язання стане проведення адміністративно-територіальної реформи. Але слід зазначити, що в організаційному плані реформу слід розпочинати лише тоді, коли буде створено її достатнє нормативно-правове, кадрове та фінансове забезпечення. Водночас реформу адміністративно-територіального устрою в Україні варто проводити поетапно, проте в доволі стислий проміжок часу, але одночасно і комплексно з іншими не менш важливими та довгоочікуваними реформами, що пов'язані з перетворенням та побудовою якісно нової системи управління Українською державою, до яких належать: податкова, бюджетна, земельна, житлово-комунальна реформи, реформа органів державної влади та реформа

місцевого самоврядування, а також конституційна та судово-правова реформи.

Список використаних джерел:

1. Авер'янов В. Адміністративна реформа і правова наука / В. Авер'янов // Право України. – 2002. – № 3. – С.20-27.
2. Лелеченко А. Проведення адміністративної реформи в Україні: дійсність, стан, проблеми /А.Лелеченко// Збірник наукових праць Національної академії управління при Президентові України. – 2012. - №2. - С.68-77.
3. Ославський М. До питання здійснення адміністративної реформи в Україні / М.Ославський // Право України. – 2004. - №9. – С.40-43.
4. Палешко А. Проблеми правового забезпечення адміністративної реформи / А. Палешко // Право України. – 2011. - № 12. – С.43-50.
5. Пахомов І. Адміністративна реформа: предмет реформування /І.Пахомов // Право України. – 2006. - №3. – С.22-24.

Крицьєв О. Г.,

слухач Закарпатського відділення ННІЗДН НАВС

ОСОБЛИВОСТІ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ОСІБ, ЯКІ КОРИСТУЮТЬСЯ ДИПЛОМАТИЧНИМ ІМУНІТЕТОМ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ ДОРОЖНЬОГО РУХУ В УКРАЇНІ

Відповідно до Віденської конвенції про дипломатичні відносини (Україна є учасником даної конвенції) члени дипломатичного корпусу, співробітники адміністративно-технічного та допоміжного персоналу посольств користуються імунітетом. Члени дипкорпусу користуються відповідним імунітетом у повному обсязі, члени адміністративно-технічного та допоміжного персоналу, як правило, тільки при виконанні своїх службових обов'язків (ст. 31 конвенції).

Засоби пересування дипломатичного та консульського корпусу теж користуються імунітетом від обшуку, реквізиції, арешту та інших виконавчих дій.

При порушенні правил дорожнього руху особою, яка користується імунітетом, після перевірки документів, що засвідчують особу та її статус, який підтверджується дипломатичним паспортом чи спеціальним посвідченням, що видається Міністерством закордонних справ України (дипломатична чи консульська картка), складається протокол, а документи повертаються власнику. Забороняється проводити щодо зазначеної особи будь-які заходи затримання або інші примусові дії, за винятком випадків, коли надання свободи буде вести до продовження правопорушення.

Якщо особа, яка має дипломатичний імунітет, керує транспортним засобом в стані сп'яніння, їй пропонується припинити керування. Огляд на стан сп'яніння в медичних закладах проводиться в разі її згоди. У цьому випадку посадова особа Державтоінспекції МВС повідомляє чергового підрозділу Державтоінспекції МВС. У таких випадках рекомендується запрошувати на місце виявлення правопорушення представника дипломатичного представництва, при якому вказана особа акредитована.